

Arrest

nr. 275 949 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 19 juli 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 15 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn te Mogadishu in het jaar 1984. Sinds 2020 bent u gescheiden van uw derde man, H. S. (...), die nog steeds in Mogadishu woont en met wie u geen kinderen heeft. De scheiding werd voltrokken vanop afstand toen u al in Griekenland was. U was voordien al tweemaal getrouwd. Met uw eerste man, A. M. A. (...), kreeg u drie kinderen die momenteel allemaal in Mogadishu wonen. Met uw tweede man, A. M. D. (...), kreeg u één zoon die ook in Mogadishu woont. In Somalië had u een theehuis waar u ook klanten had die voor de overheid werkten. U kreeg problemen met Al Shabaab omdat ze niet wilden dat u die overheidsmedewerkers bediende. In 2019 verliet u Somalië nadat Al Shabaab in de buurt van uw theehuis een soldaat neerschoot.

Op 31 januari 2020 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens de procedure woonde u er in een tentenkamp op het eiland Moria. Op 2 juni 2020 kreeg u in Griekenland het statuut van erkend vluchteling. Nadat u uw statuut kreeg reisde u van het eiland naar Athene om uw documenten in orde te brengen. Daar werd u door de politie opgepakt en naar het centrum van de International Organization for Migration (IOM) in Thiva gebracht waar men u hielp om uw documenten in orde te brengen en u elke dag drie maaltijden kreeg. Ook werd u geholpen door enkele mannen uit uw netwerk die samenlegden om geld in te zamelen om uw identiteitsdocumenten en bankkaart in orde te krijgen.

Tijdens uw verblijf in Thiva werd u aangereden door een auto waardoor u naar het ziekenhuis moest. De IOM gaf u een busticket, regelde een tolk en plande een afspraak voor u bij het ziekenhuis. Het kostte u erg veel moeite om er te geraken omdat u van de bushalte nog verder ging met de taxi terwijl u hier geen geld voor had. Bij het ziekenhuis werd u opgewacht door een tolk. Hij hielp u met het betalen van de taxi en gaf u ook geld voor de terugrit. U kon uiteindelijk niet geholpen worden in het ziekenhuis omdat u volgens u niet de juiste identiteitskaart had. Toen u terugkwam bij het centrum van de IOM zei de tolk u dat u verloren was gelopen en dat hij u wel zou helpen met een nieuwe afspraak. Ondertussen waren uw verblijfsdocumenten echter in orde en werd u gevraagd het kamp te verlaten.

Tijdens uw verblijf in Thiva registreerde u zich ook bij de organisatie Helios. Zij helpen erkende vluchtelingen zoals uzelf bij hun integratie in de Griekse maatschappij. Niettemin moest u zelf op zoek naar huisvesting. U gaf bij de IOM aan dat het voor u erg moeilijk was om een woning te zoeken, waarop de IOM besloot u te helpen. Ze brachten u en uw vriendin H. (...) naar een appartement dat u kon huren in de buurt van Tripoli. Ook kreeg u van de IOM 300 euro om u te helpen met de huur tot u die zelf kon betalen.

U probeerde werk te zoeken, maar het lukte noch H. (...) noch uzelf om werk te vinden. Jullie geld geraakte op en op een bepaald moment zaten jullie vier dagen zonder eten. Uw huisbaas nam u mee naar de IOM om hulp te vragen. U kreeg er 20 euro van een man waardoor jullie terug eten konden kopen. Op het moment dat jullie bij de IOM waren zouden ze vriendelijk zijn geweest, maar achteraf kregen jullie geen extra hulp waardoor jullie weer zonder geld zaten. De eigenaar was begripvol maar aangezien het ondertussen het einde van de maand was vroeg hij zijn geld. U vroeg opnieuw hulp aan mannen uit uw netwerk die jullie hielpen om geld te verzamelen. Met dit geld besloot u het land te verlaten. U liet zich leiden door uw vriendin H. (...) en reisde samen met haar van Griekenland naar Italië. Daar werden jullie opnieuw geholpen door enkele jonge Somalische mannen. Vanuit Italië reisden jullie met de bus verder naar België waar jullie op 19 juli 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw nationale Griekse identiteitskaart, uw vluchtelingenpaspoort verkregen in Griekenland, uw Griekse bankkaart en visakaart.

Indien u zou moeten terugkeren naar Griekenland vreest u te sterven. U zou er een slecht leven hebben en vreest voor uw veiligheid.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader

van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen (CGVS, p. 8), uw registratie in Eurodac (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) en uw Griekse verblijfsdocumenten blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Griekenland in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een

andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals de onveiligheid in het kamp en de moeilijke leefomstandigheden (CGVS, p. 8, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting (CGVS, p. 9-11), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U haalt in dit kader vooreerst aan dat u, na het verkrijgen van uw verblijfskaart op basis van uw internationale beschermingsstatus, zelf op zoek moest naar huisvesting en werk (CGVS, p. 9, p. 11). U werd dus niet anders behandeld dan andere Griekse burgers. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beroep kon doen op een netwerk van kennissen uit de Somalische en Arabische gemeenschap die meermaals geld voor u inzamelden (CGVS, p. 9-10). Voorts kreeg u ook hulp van de organisatie Helios die u uitlegde welke stappen u moest nemen om te integreren in de Griekse maatschappij. Aangezien het moeilijk was voor u om huisvesting te vinden kreeg u nog extra hulp van de organisatie IOM die u aan een appartement hielp en u 300 euro gaf om de eerste maanden door te komen (CGVS, p. 9-10). Hieruit blijkt dan ook dat u steun kreeg vanuit verschillende hoeken om uw integratie in Griekenland te bevorderen. U legt bovendien geen documenten neer waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Voorts verklaart u dat u het appartement dat u kreeg toegewezen niet kon behouden omdat u geen geld had om de huur te betalen. U slaagt er echter niet in te overtuigen dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om ervoor te zorgen dat u een inkomen zou hebben. U verklaart namelijk dat u geen werk vond, maar slaagt er niet in te overtuigen dat u voldoende concrete stappen ondernam om werk te zoeken. Op de vraag of u werk zocht buiten op de velden antwoordt u ontwijkend door te zeggen dat u de taal niet sprak. Op de vraag of u hulp zocht bij organisaties zegt u enkel dat u naar Helios ging, maar dat ze niets voor u deden. Verder zou u enkel op deuren hebben geklopt en gevraagd hebben om te poetsen (CGVS, p. 11). Na amper twee maanden in uw appartement bij Tripoli te verblijven besloot u het land te verlaten. Deze situatie volstaat aldus niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. Er mag immers van u verwacht worden dat u in Griekenland concrete stappen ondernam om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming er te doen gelden. Uit het louter vaststellen dat het moeilijk is om werk te vinden omdat u de taal niet spreekt kan dan ook niet blijken dat uw grondrechten in Griekenland niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Met betrekking tot uw medische problematiek, toont u evenmin concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Hieromtrent stelt u namelijk dat u een keer voor uw medische klachten in Griekenland naar een ziekenhuis werd gebracht, maar dat u er uiteindelijk niet geholpen kon worden (CGVS, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat men wel degelijk probeerde u de gepaste medische hulp te geven, maar dat u verloren liep en uw afspraak miste. Ook toen u terug in Thiva kwam wilde men u helpen met een nieuwe afspraak, maar uiteindelijk moest u het centrum verlaten vooraleer dit geregeld kon worden (CGVS, p. 14). Het gegeven dat u daarna zelf een nieuwe afspraak moest regelen is niet anders dan voor de lokale bevolking in Griekenland. Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op. Verder blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) aanvoert.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Ten onrechte besloot het CGVS om het verzoek van verzoekster niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster bracht voldoende elementen aan waaruit blijkt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951 bestaat én dat haar verzoek in België ontvankelijk diende te worden verklaard.

Na bedreigingen vanwege Al Shabaab was verzoekster in 2019 weggevlucht uit Somalië.

In de winter van 2019 reisde zij via Turkije door naar Griekenland waar zij op 31 januari 2020 op het eiland Lesbos een verzoek om internationale bescherming had ingediend bij de Griekse asielinstanties.

Op 2 juni 2020 verkreeg verzoekster de vluchtelingenstatus in Griekenland.

De levensomstandigheden in Griekenland waren buitengewoon hard voor verzoekster.

De toestand in de Griekse opvangplaatsen was erbarmelijk.

Omdat verzoeksters leven uitzichtloos was, had zij in 2021 besloten om door te reizen naar België waar zij op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Griekenland.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekster wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

De asielaanvraag van verzoekster is gebaseerd op het feit dat zij vreest om in Griekenland opnieuw – door de onverschilligheid en/of tekortkomingen van de Griekse autoriteiten – en gelet op het feit dat verzoekster volledig afhankelijk was van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijke keuze om – terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte ; hetgeen negatieve gevolgen zal hebben voor haar fysieke en mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zal brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, heeft verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dd. 17 februari 2022 wel degelijk concrete indicaties naar voor gebracht dat dit het geval zal zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Zowel gedurende verzoeksters periode als verzoeker om internationale bescherming alsook als begunstigde van internationale bescherming, was verzoekster in Griekenland geconfronteerd geweest met ernstige feiten en situaties die haar hadden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het EU Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM.

Tijdens haar verblijf op het eiland Lesbos moest verzoekster in een tentenkamp voor asielzoekers overleven waar de levensomstandigheden erbarmelijk waren en er een groot onveiligheidsgevoel bestond.

Ook na haar verhuis naar het Griekse vasteland, in Athene en vervolgens in Thiva, kende verzoekster ernstige moeilijkheden.

Verzoekster moest bedelen om te overleven.

Verzoeksters levensomstandigheden waren mensonwaardig.

Het appartement dat zij in Thiva tijdelijk bewoonde was onhygiënisch en onveilig.

(CGVS blz. 11:

"(...)"

Als weerloze, alleenstaande vrouw vreesde verzoekster voortdurend dat zij omwille van haar donkere huidskleur het slachtoffer kon worden van fysiek en van verbaal geweld.

(CGVS blz. 12:

"(...)"

Het CGVS kan moeilijk van verzoekster verwachten dat zij, zonder enige vorm van bestaansmiddelen, op straat zou moeten overleven in Griekenland.

In Griekenland had verzoekster een uitzichtloos bestaan door de economische crisis die het land teistert. De Griekse autoriteiten kwamen niet tussenbeide om verzoekster te begeleiden op het vlak van integratie, taalcursussen, werkbegeleiding etc.

Verzoekster werd volledig aan haar lot overgelaten.

(gehoor verzoeker blz. 13 :

"(...)"

Verzoekster, die analfabete is, was niet bij machte om aan een (officiële) tewerkstelling en een regulier inkomen te geraken.

Verzoekster heeft Griekenland verlaten omdat een normaal, menswaardig en veilig leven voor haar aldaar onmogelijk was.

De toestand was voor haar onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor haar dan het land te verlaten.

De vrees van verzoekster is wel degelijk gegrond.

Het CGVS heeft de persoonlijke moeilijkheden van verzoekster ten onrechte geringschat.

Uit het asielrelaas van verzoekster blijkt alleszins niet dat verzoekster in Griekenland zou kunnen rekenen op welke autoriteit dan ook die daadwerkelijk in staat is om haar de nodige begeleiding of minimale bijstand te garanderen, en dit terwijl haar precare leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen. In het licht van de economische crisis die Griekenland heeft getroffen, meent verzoekster dat zij omwille van haar zgn. asielzoekers-profiel in de kou blijft staan.

Verzoeksters verklaringen op het CGVS dd. 17 februari 2022 spreken voor zich en laten geen twijfel bestaan.

Verzoekster meent dat er voor haar geen menswaardig toekomstperspectief bestaat in Griekenland, zeker niet zolang de economische crisis er nog volop woedt.

In Griekenland wordt verzoekster aanzien als tweederangsburger.

Het CGVS tracht de moeilijkheden van verzoekster ten onrechte te minimaliseren stellende dat deze van "louter" socio-economische aard zouden zijn.

De ernst van de socio-economische toestand en de immense impact die de economische crisis heeft veroorzaakt op de Griekse bevolking en bij uitbreiding op de vreemdelingen/vluchtelingen/asielzoekers, wordt hiermee door het CGVS fout ingeschat.

Het gaat niet op om zich te verschuilen achter de (tijdelijke) Griekse verblijfsvergunning die verzoekster heeft gekregen.

De zogenaamde 'rechten en voordelen' die de EU wetgeving koppelt aan een vluchtelingenstatuut inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen, zijn in het geval van verzoekster niet meer dan holle woorden.

De overheidssteun die verzoekster ontving was vooreerst veel te weinig om te kunnen overleven en daarnaast ook beperkt in de tijd, in afwachting van een beslissing in haar asielprocedure.

Buiten een éénmalige financiële steun van € 300 kreeg verzoekster geen andere overheidssteun.

Na enkele weken was dit bedrag opgebruikt aan de betaling van het huurgeld.

Verzoekster moest bedelen of bij liefdadigheidsorganisaties aankloppen voor eten.

Dergelijke privé-initiatieven van liefdadigheidsorganisaties zijn vooreerst te beperkt en zijn geenszins in essentie een gepast en daadkrachtig antwoord op de bestaande fundamentele problemen in Griekenland.

Als er al sporadisch privé-initiatieven worden ondernomen om daklozen maaltijden aan te bieden ; dan nog blijven de bestaande problemen van : geen toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, huisvesting en uitsluiting jegens personen met een kwetsbaar profiel, zoals verzoekster, in essentie bestaan omdat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om hieraan te verhelpen.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster op dit vlak ondervindt in Griekenland.

Het CGVS heeft zich ten onrechte beperkt tot het geven van een theoretische opsomming van de rechten en voordelen die verzoekster met haar vluchtelingenstatus zou kunnen genieten ; zonder rekening te houden met de algemeen gekende pijnlijke realiteit in Griekenland die maakt dat verzoekster de facto helemaal geen toegang tot deze rechten heeft, integendeel.

Verzoeksters verklaringen op het CGVS dd. 17 februari 2022 waren nochtans overduidelijk.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt – met name gezien haar uitzichtloze situatie op socio-economisch vlak waardoor verzoekster de facto uitgesloten is van de reguliere Griekse arbeidsmarkt in het licht van de huidige economische crisis die het land teistert ; en de onmogelijkheid vanwege de Griekse autoriteiten om aan de bestaande problemen te verhelpen ; vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoekster.

Verzoeksters fundamentele rechten als vluchteling in Griekenland zijn, in tegenstelling tot de loze bewering van het CGVS, helemaal niet verzekerd.

Uit verzoeksters verklaringen op het CGVS dd. 17 februari 2022 is gebleken dat haar levensomstandigheden in Griekenland wel degelijk onmenselijk en mensonterend waren.

Een beslissing tot terugkeer naar Griekenland houdt wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM in.

Verzoekster gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat haar precare leefsituatie in Griekenland vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan haar leven in gevaar is.

De door verzoeksters verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig, voldoende in aantal en voldoende concreet om haar verzoek ontvankelijk te verklaren.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om te weigeren het verzoek van verzoekster ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Griekenland alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden.

(CGVS blz. 14:

"(...)")

In tegenstelling tot het CGVS van mening is, zijn de problemen van uitsluiting door etnische Grieken, (o.w.v. het asielzoekers profiel van verzoekster), in het licht van de socio-economische crisis die het land treft, in het concrete geval van verzoekster, wel degelijk ernstig genoeg.

De benadering van het CGVS om de weigeringsbeslissing te motiveren is te vaag, abstract en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoekster verkeert in Griekenland, alwaar zij dakloos zal zijn en geen kans maakt op de reguliere arbeidsmarkt wegens de economische crisis en wegens haar vreemde origine en waar de sociale voorzieningen beperkt zijn tot liefdadigheid in de vorm van bescheiden maaltijden voor de behoeftigen.

Dit alles maakt dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk een ernstig risico bestaat dat zij in Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Het CGVS heeft de persoonlijke moeilijkheden van verzoekster ten onrechte geringschat.

Verzoekster gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat haar preciaire leefsituatie in Griekenland vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan haar leven in gevaar is.

De door verzoekster verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig, voldoende in aantal en voldoende concreet om haar verzoek ontvankelijk te verklaren.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om het verzoek van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

Het is voor haar overduidelijk dat haar veiligheid in Griekenland niet gegarandeerd is."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, en omdat (B) zij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op 2 juni 2020 in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, *Eurodac search result* en *Eurodac marked hit*). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoekster thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van haar internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekster levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM

(HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoekster voert aan dat zij in Griekenland een uitzichtloos bestaan had door de economische crisis die het land teistert. Uit haar verklaringen kan evenwel niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Verzoekster brengt ook geen informatie bij waaruit zulks zou kunnen blijken.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen situatie aantoont van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93; HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van haar verzoek, waarbij het verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Te dezen wordt wat betreft de door verzoekster aangehaalde moeilijkheden die zij in Griekenland heeft gekend, in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals de onveiligheid in het kamp en de moeilijke leefomstandigheden (CGVS, p. 8, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting (CGVS, p. 9-11), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U haalt in dit kader vooreerst aan dat u, na het verkrijgen van uw verblijfskaart op basis van uw internationale beschermingsstatus, zelf op zoek moest naar huisvesting en werk (CGVS, p. 9, p. 11). U werd dus niet anders behandeld dan andere Griekse burgers. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beroep kon doen op een netwerk van kennissen uit de Somalische en Arabische gemeenschap die meermaals geld voor u inzamelden (CGVS, p. 9-10). Voorts kreeg u ook hulp van de organisatie Helios die u uitlegde welke stappen u moest nemen om te integreren in de Griekse maatschappij. Aangezien het moeilijk was voor u om huisvesting te vinden kreeg u nog extra hulp van de organisatie IOM die u aan een appartement hielp en u 300 euro gaf om de eerste maanden door te komen (CGVS, p. 9-10). Hieruit blijkt dan ook dat u steun kreeg vanuit verschillende hoeken om uw integratie in Griekenland te bevorderen. U legt bovendien geen documenten neer waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Voorts verklaart u dat u het appartement dat u kreeg toegewezen niet kon behouden omdat u geen geld had om de huur te betalen. U slaagt er echter niet in te overtuigen dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om ervoor te zorgen dat u een inkomen zou hebben. U verklaart namelijk dat u geen werk vond, maar slaagt er niet in te overtuigen dat u voldoende concrete stappen ondernam om werk te zoeken. Op de vraag of u werk zocht buiten op de velden antwoordt u ontwijkend door te zeggen dat u de taal niet sprak. Op de vraag of u hulp zocht bij organisaties zegt u enkel dat u naar Helios ging, maar dat ze niets voor u deden. Verder zou u enkel op deuren hebben geklopt en gevraagd hebben om te poetsen (CGVS, p. 11). Na amper twee maanden in uw appartement bij Tripoli te verblijven besloot u het land te verlaten. Deze situatie volstaat aldus niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. Er mag immers van u verwacht worden dat u in Griekenland concrete stappen ondernam om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming er te doen gelden. Uit het louter vaststellen dat het moeilijk is om werk te vinden omdat u de taal niet spreekt kan dan ook niet blijken dat uw grondrechten in Griekenland niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Met betrekking tot uw medische problematiek, toont u evenmin concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Hieromtrent stelt u namelijk dat u een keer voor uw medische klachten in Griekenland naar een ziekenhuis werd gebracht, maar dat u er uiteindelijk niet geholpen kon worden (CGVS, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat men wel degelijk probeerde u de gepaste medische hulp te geven, maar dat u verloren liep en uw afspraak miste. Ook toen u terug in Thiva kwam wilde men u helpen met een nieuwe afspraak, maar uiteindelijk moest u het centrum verlaten vooraleer dit geregeld kon worden (CGVS, p. 14). Het gegeven dat u daarna zelf een nieuwe afspraak moest regelen is niet anders dan voor de lokale bevolking in Griekenland. Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor

vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, het herhalen van en het verwijzen naar eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, het louter beweren dat zij in Griekenland volledig aan haar lot werd overgelaten en dat zij er wel degelijk gevaar liep en er aanzien wordt als tweederangsburger, het louter stellen dat de levensomstandigheden in Griekenland *“buitengewoon hard”* waren voor haar en het louter poneren dat de motieven van de bestreden beslissing niet fundamenteel en onvoldoende zijn om te weigeren haar verzoek ontvankelijk te verklaren, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Verzoekster slaagt er niet in te overtuigen waar zij in haar verzoekschrift beweert dat het appartement dat zij in Thiva tijdelijk bewoonde onhygiënisch en onveilig was. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster op het CGVS verklaarde dat het appartement dat zij huurde niet in Thiva gelegen was, maar wel in de buurt van Tripoli (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoekster brengt verder geen enkel document bij ter staving van haar bewering dat het appartement dat zij huurde onhygiënisch en onveilig was. Bovendien volstaat de loutere omstandigheid dat verzoekster in Griekenland een appartement zou hebben bewoond dat onhygiënisch en onveilig was niet om het vermoeden dat de rechten die voortvloeien uit de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend zodanig zijn dat zij niet zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen, temeer daar verzoekster niet aantoonst dat zij in Griekenland niet een ander appartement zou kunnen bewonen. De Raad stelt immers vast dat uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster geen moeite heeft gedaan om daadwerkelijk een andere woning te zoeken (*ibid.*, p. 11), terwijl van haar mag worden verwacht dat zij in Griekenland concrete stappen ondernam om er haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Waar verzoekster laat gelden dat uit haar asielrelaas alleszins niet blijkt dat zij in Griekenland zou kunnen rekenen op welke autoriteit dan ook die daadwerkelijk in staat is om haar de nodige begeleiding of minimale bijstand te garanderen, terwijl haar preciaire leefsituatie om noodzakelijke maatregelen vraagt en waar zij herhaalt dat de Griekse autoriteiten niet tussenbeide kwamen om haar te begeleiden op het vlak van onder meer *“integratie, taalcursussen, werkbegeleiding”*, ontkracht noch weerlegt zij de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat zij hulp kreeg van de organisatie *“Helios”* die haar uitlegde welke stappen zij moest nemen om te integreren in de Griekse maatschappij en dat zij nog extra hulp kreeg van de organisatie *“IOM”* die haar aan een appartement hielp en haar 300 euro gaf om de eerste maanden door te komen. De adjunct-commissaris heeft dan ook terecht geoordeeld dat verzoekster steun kreeg vanuit verschillende hoeken om haar integratie in Griekenland te bevorderen en geen documenten neerlegde waaruit het tegendeel zou moeten blijken. Verzoeksters betoog dat zij, in het licht van de economische crisis die Griekenland heeft getroffen, omwille van haar zogenaamde *“asielzoekers profiel”* in de kou blijft staan, is bijgevolg evenmin dienstig. Waar zij verder aanvoert dat de overheidssteun die zij ontving veel te weinig was om te kunnen overleven en daarnaast ook beperkt in de tijd was en ook de privé-initiatieven van liefdadigheidsorganisaties waarbij zij moest aankloppen te beperkt zijn en geenszins in essentie een gepast en daadkrachtig antwoord zijn op de bestaande fundamentele problemen in Griekenland, beperkt verzoekster zich tot een herhaling van haar problemen en haar eigen standpunt, doch weerlegt zij niet dat zij niet aantoonst dat zij haar rechten terzake niet zou kunnen doen gelden, noch dat zij daartoe eerder beperkte stappen heeft gezet, terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en dat zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, en dit nog daargelaten het gegeven dat zij zich beperkt tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd met enig begin van bewijs.

Waar verzoekster stelt dat zij als weerloze, alleenstaande vrouw voortdurend vreesde dat zij omwille van haar donkere huidskleur het slachtoffer kon worden van fysiek en verbaal geweld, stelt de Raad vooreerst vast dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaard heeft dat zij nooit problemen in Griekenland heeft gehad waarvoor zij naar de politie ging (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Zij toont bovendien niet aan dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en niet bij machte zouden zijn om haar een passende bescherming te bieden bij situaties van discriminatie en geweld. Ten slotte brengt verzoekster ook geen stukken of objectieve informatie aan waaruit kan blijken dat zij omwille van haar donkere huidskleur een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van geweld.

Waar verzoekster aanvoert dat de adjunct-commissaris moeilijk van haar kan verwachten dat zij, zonder enige vorm van bestaansmiddelen, op straat zou moeten overleven in Griekenland, is het de Raad niet duidelijk tegen welk(e) motief/motieven van de bestreden beslissing dit betoog gericht is. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat de adjunct-commissaris dit van haar zou verwachten, zodat het

middel wat dit betreft feitelijke grondslag mist. Hetzelfde geldt waar verzoekster meent dat de adjunct-commissaris zich ten onrechte heeft beperkt tot het geven van een theoretische opsomming van de rechten en voordelen die zij met haar vluchtelingenstatus zou kunnen genieten, *“zonder rekening te houden met de algemeen gekende pijnlijke realiteit in Griekenland die maakt dat verzoekster de facto helemaal geen toegang tot deze rechten heeft, integendeel”*. Zoals uit wat hierboven werd aangehaald, blijkt dat de adjunct-commissaris zich in de bestreden beslissing geenszins heeft beperkt tot het geven van een dergelijke theoretische opsomming, zodat verzoeksters kritiek bijgevolg niet dienstig is.

Waar verzoekster nog beweert dat de adjunct-commissaris haar persoonlijke moeilijkheden ten onrechte geringschat, beperkt zij zich tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder evenwel deze motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. Waar verzoekster de adjunct-commissaris verwijt haar moeilijkheden af te doen als *“van ‘louter’ socio-economische aard”*, stelt de Raad vast dat een dergelijk motief in de bestreden beslissing niet kan worden teruggevonden en dat verzoeksters kritiek bijgevolg wederom niet tegen (de motieven van) de bestreden beslissing gericht is en er dan ook geen afbreuk aan kan doen. Verzoeksters verwijt dat de adjunct-commissaris hiermee de *“ernst van de socio-economische toestand en de immense impact die de economische crisis heeft veroorzaakt op de Griekse bevolking en bij uitbreiding op de vreemdelingen/vluchtelingen/asielzoekers”* fout inschat, is dan ook niet dienstig. Overigens brengt verzoekster geen objectieve informatie bij inzake de socio-economische toestand in Griekenland of de impact van de economische crisis op de bevolking in Griekenland. Waar verzoekster laat gelden dat de *“zogenaamde ‘rechten en voordelen’ die de EU wetgeving koppelt aan een vluchtelingenstatuut inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen”* in haar geval *“niet meer dan holle woorden”* zijn, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster voorhoudt dat zij wegens haar vreemde origine in Griekenland geen kans maakt op de (reguliere) arbeidsmarkt en dat de sociale voorzieningen er beperkt zijn tot liefdadigheid in de vorm van bescheiden maaltijden voor de behoeftigen. Zij laat na objectieve informatie bij te brengen over de door haar beweerde problemen van uitsluiting op de arbeidsmarkt van personen met een vreemde origine door *“etnische Grieken”*. Verzoekster slaagt er met haar betoog dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat zij er niet in geslaagd is om te overtuigen dat zij voldoende concrete stappen heeft ondernomen om werk te zoeken, te weerleggen of te ontcrachten. Hoe dan ook toont zij niet aan dat het voor haar, als volwassen vrouw die niet doet blijken van (ernstige) gezondheidsproblemen, persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste (administratieve) stappen te zetten om werk te vinden en onderwijs, ondersteuning en medische bijstand te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het gegeven dat zij analfabeet zou zijn, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien heeft haar analfabetisme haar er niet van weerhouden in haar land van herkomst te werken als verkoopster van thee (adm. doss., stuk 7, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 12) en heeft haar analfabetisme haar er tijdens haar vorig verblijf in Griekenland evenmin van weerhouden om van hulporganisaties en de Griekse overheden reeds opvang en materiële en financiële steun te hebben ontvangen. Haar argumentatie dat zij in Griekenland geen normaal leven zal kunnen leiden en er dakloos zal zijn, kan bijgevolg niet overtuigen.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de redenen waarom zij meent zich niet (meer) te kunnen beroepen op de bescherming die haar door de Griekse autoriteiten wordt verleend, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoekster internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN